

Billie? Og skal der kunne tænkes Mulighed for at skaffe en, selv de tarveligste Forbringere tilfredsstillende Alderdomsforsørgelse tilstede for de ubemidlede Klasser, da maa Grundlaget — de aarlige Indskud — søges tilveiebragt fra den tidligste Alder, og det er kun dette, Lovforslaget tilfigter ved Bestemmelsen om, at samtlige her i Landet forsørgelsesberettigede Mænd og Kvinder i en Alder fra det 15de til det 22de Aar skulle forpligtes til at gjøre deres Indskud. Dette kan saa langt fra betragtes som nogen Indgriben i de vedkommende Individuers personlige Frihed og Selvbestemmelse, da dennes Tilstedeværelse dog alligevel ikke anerkjendes i vor sociale Lovgivning, der endog til det 18de Aar stiller dem i en fuldstændig Umyndigheds Tilstand, og for den øvrige Tid, indtil det 22de Aar, holder dem under et vist Formynderskab. Men affet herfra, selv om det var en Evangsbestemmelse overfor fuldmyndige Individuer, saa vilde en saadan langt fra være enestaaende i vor Lovgivning. Er f. Ex. den almindelige Børne- og Skattepligt Andet end en saadan Evangsbestemmelse, fordi Frivilligheden ikke strækker til? Saaledes ogsaa f. Ex. den alle Bygningseiere paahvilende Forpligtelse til at holde deres Bygninger brandsikkert og den endnu nærmere liggende Evangspligt fra Statens Embeds- og Bestillingsmænd til at taale Lønningsafdrag som Bidrag til Selvpensionering. Foruden disse Exempler vil der kunne paapeges andre ligesaa nærliggende, hvor Lovgivningen paalægger Statsborgerne en personlig Evangspligt, saavel i det Offentlige som i den personlige Interesse; og det er derfor saa langt fra at kunne siges med Rette, at den foreslaaede Ordning er stridende mod Grundprincippet i vor

Samfundsordning, at det endog tvertimod maa betragtes som værende i fuldstændig god Forstaaelse med denne.

Med det 22de Aar vil Evangsforpligtelsen ophøre, og det vil da være overladt ethvert Individ egen Selvbestemmelse, om det vil fortsætte paa det i Umyndighedsalderen erhvervede Grundlag for Alderdomsforsørgelse, eller om det vil tage anden Bestemmelse. Vælges det første Alternativ, som da er en frivillig Betrædelse af Selvhjælpens Vej, da giver Lovforslaget Udfigt til, at det Offentlige træder „supplerende og hjælpende“ til, eller med andre Ord: Hvad Lovforslaget i sit Grundprincip viser hen paa, er kun det selv-samme, som Flertallets foranstaaende Hovedbetragtning ogsaa viser hen paa, det nemlig, at der af det Offentlige ydes Hjælp til Selvhjælp.

Mindretallet kan derfor til Slut udtale sin Betsagelse over, at Lovforslagets Grundtanke ikke synes at have sundet fornøden Tilslutning hos Flertallet, hvorhos man dog formener, at en fortsat mere indgaaende Behandling i Udvalget vilde have bragt de forskellige Anskuelser nærmere sammen til et heldigere Resultat for Lovforslagets videre Fremme paa det foreliggende Grundlag.

Udvalgets Flertal kan i Genhold til den foranstaaende Udvikling ikke tilraade nærværende Lovforslags videre Fremme, men skal opfordre Regjeringen til at tage Spørgsmaalet om Oprettelsen af en Alderdomsforsørgelseskasse under nærmere Overveielse og eventuelt fremkomme med Forslag desangaaende.

E. P. Christensen.	Clausen, Sekretær.	Dam	Falbe-Hansen, Ordfører.
J. Hage.	Ingerslev.	Larsen.	Nielsen-Grøn.
Lh. Nielsen, Formand.	Røhr.	L. Pedersen.	Paulsen.
J. Sprensen.	J. Rasmussen.	Lhorup.	